

побѣгналъ къмъ планината. Върви той и си мисли, какъ ли може да си намѣри вѣренъ другаръ. Напуска пакъ планината и отива да го търси изъ полето.

Слѣдъ дълго скитане вижда на една нива да жънатъ жътвари. Тѣ жънатъ, а подъ една дива круша плаче малко дѣтенце. Мецанътъ се спрѣлъ при него и почналъ да го бави като нѣкоя слугиня. Подъ дървото била постлана черга. По едно врѣме дѣтето се отмѣстило и отишло на коравата земя. Мецанътъ тозчасъ го взелъ отъ тамъ и го сложилъ на меката постелка.

Колкото пѣти дѣтето се отмистало отъ чергата, мецанътъ все го взималъ и го слагалъ на чергата, за да не го бодатъ сухитѣ трѣви.

Слѣдъ малко конетѣ на жътваритѣ дошле подъ крушата и почнали да ядатъ класоветѣ на снопитѣ. Единъ отъ тѣхъ билъ стѣпилъ до самото дѣте. Мецанътъ се уплашилъ да го не стѣпче, та скочилъ и съ страшенъ ревъ ги пропѣдилъ отъ снопитѣ.

Жътваритѣ познаха гласа на мецана и всички се затекоха къмъ дѣтето. Тѣ останаха много зачудени, като видѣха дѣтето въ прѣгрѣдкитѣ на страшния мецанъ. Всѣки грабна кой прѣтъ, кой вила и нападнаха звѣра, за да избавятъ дѣтето.

Ала той го не оставяше, а го пазѣше и ближеше съ майчина обичъ. Като не можеха да го уплашатъ съ сила, тѣ употрѣбиха хитростъ: взеха да удрятъ силно газена тенекия и да реватъ страшно около него. Тогавъ мецанътъ се уплаши отъ шума и хукна да бѣга къмъ планината. Така се избави дѣтето отъ мецана.